

A woman is shown from the chest up, wearing a white lace dress with a high collar and long sleeves. She is wearing a pearl necklace with a large, ornate gold and silver pendant. Her right hand is raised to her chest, wearing a white lace glove. The background is a soft, out-of-focus image of a bedroom with a tufted headboard and pillows.

*Hříchy
panství
Cavendon*

*Barbara
Taylor*

Bradford

Copyright © 2017 by Barbara Taylor Bradford
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title *Secrets of Cavendon*
Translation © Hana Černá 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *SECRETS OF CAVENDON*
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-042-9

Věnováno Bobovi, jako vždy s veškerou mou láskou.

POSTAVY

NAD SCHODIŠTĚM

INGHAMOVI V ROCE 1949

Miles Ingham, VII. hrabě z Mowbraye, 50 let. Majitel a správce panství Cavendon. Mluví se o něm jako o lordu Mowbrayovi. Jeho choť Cecily Swannová (48) je VII. hraběnka z Mowbraye,

DĚTI HRABĚTE A HRABĚNKY

David Ingham, dědic hrabství, 20 let. Patří mu titul Ctihodný David Ingham; Walter (18); Venetia (16) a Gwen (8).

Lady Diedre Inghamová Drummondová, sestra hraběte, 56 let. S manželem Williamem Lawsonem (56) a synem Robinem Drummondem (22) žije v Londýně, kde pracuje na ministerstvu války. Víkendy tráví rodina v Cavendonu, ve vlastním sídle Little Skell Manor.

Lady Daphne Inghamová, sestra hraběte, 53 let. Provdaná za Huga Ingham Stantona (68). Trvale žijí v jižním křídle Cavendonu. Mají pět dětí, které bydlí v Londýně a navštěvují rodiče o víkendech: Alicii (35); Charlese (31); dvojčata Thomase a Andrewa (28) a Annabel (25).

Lady Dulcie Inghamová (41), nejmladší sestra hraběte. Žije střídavě v Londýně a v Cavendonu. Provdala se za sira Jamese

Brentwooda (56), jednoho z nejslavnějších anglických herců, jehož král Jiří VI. povýšil do rytířského stavu. Mají tři děti: dvojčata Rosalindu a Juliet (20) a syna Henryho (17).

O trojici sester personál láskyplně mluví jako o „třech Děčkách“.

V MEZIPATŘE

DRUHÁ RODINA: SWANNOVI

Swannovi slouží rodině Inghamových téměř dvě století. Není proto divu, že jsou jejich životy v mnoha směrech propojené. Swannovi žijí po generace ve vesnici Little Skell nedaleko panského sídla. Současná generace je Inghamovým stejně oddaná jako jejich předkové a každého člena rodiny by bránili do posledního dechu. Inghamovi jim bezvýhradně důvěřují a naopak.

SWANNOVI V ROCE 1949

Walter Swann, 71 let, otec Cecily a Harryho, hlava Swannovy rodiny. Zajišťuje bezpečnost panství Cavendon.

Alice Swannová (68), matka Cecily a Harryho. Organizuje většinu vesnických akcí a pomáhá ovdovělé hraběnce vést Ženský institut.

Harry (51), původně zahradník, nyní správce panství Cavendon. Založil zde překrásné zahrady, nyní přístupné veřejnosti. Cecily (48), provdaná za Milese, světově uznávaná módní návrhářka.

Paloma Swannová (38), manželka Harryho a matka jejich dětí: Edwarda (10); Patricie (8) a Charlese (6). Je známá fotografa.

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Percy (68), mladší bratr Waltera. Nadlesní v Cavendonu.

Edna (69), manželka Percyho, příležitostně naměstnaná na panství.

Joe (48), jejich syn. Pracuje s otcem jako hajný.

Bill (63), Waltrův bratranec. Vrchní zahradník, vdovec.

Ted (74), Waltrův bratranec. Truhlář a údržbář, vdovec.

Paul (50), Tedův syn. Pracuje spolu s otcem v Cavendonu jako interiérový návrhář a truhlář. Svobodný.

Erik (69), Tedův bratr, Waltrův bratranec. Majordomus v Cavendonu. Svobodný.

Charlotte (81), teta Waltera a Percyho, nyní vdova, hraběnka z Mowbraye. Charlotte je respektovaná hlava Swannovy a Inghamovy rodiny. Pracovala jako sekretářka a osobní asistentka Davida Inghama, V. hraběte, až do jeho smrti. Její manžel, VI. hrabě, za něhož se provdala v roce 1926, během druhé světové války zemřel.

Dorothy Pinkertonová (66), sestřenice Charlotte. Pracuje s Cecilí v jejím londýnském módním salonu. Žije v Londýně provdaná za Howarda Pinkertona (66), detektiva Scotland Yardu.

POD SCHODY

Erik Swann, majordomus
Peggy Swiftová Laneová, hospodyně
Lois Watersová, kuchařka
Mary Lodenová, vrchní komorná
Vera Gowerová, druhá komorná
Philips Carlton, šofér

OSTATNÍ ZAMĚSTNANCI

Slečna Angela Chambersová, chůva Cecilyiny dcery Gwen.

ZAMĚSTNANCI PRACUJÍCÍ MIMO DŮM

Rozlehlé panství Cavendon s tisíci akry pozemků, bažantnicemi a vřesovišti poskytuje obživu mnoha místním lidem. Takový je ostatně jeho smysl, neslouží jako domov jediné početné rodině. Nabízí vesničanům zaměstnání a místní farmáři hospodaří na pronajaté půdě. Vesnice Little Skell, Mowbray a High Clough byly postupně zakládány hrabaty z Mowbraye právě za tímto účelem. Kromě bydlení nechali vystavět také kostely, školy, později i pošty a obchůdky.

Uplatnění zde našla řada profesí, například nadlesní a pět jemu podřízených myslivců, k nimž se v době lovu pernaté zvěře připojují ještě honci. Pracují zde také lesníci a dřevorubci, o zahrady se stará vrchní zahradník s pěti pomocníky.

Sezona odstřelu tetřívků začíná 12. srpna. Tento den proslul jako „Významná dvanáctka“. Koroptve a kachny se střílejí od září, bažanti od prvního listopadu do konce prosince. Honů se účastní především aristokraté.

ČÁST PRVNÍ

Trhlina ve vztazích

1949

*To, co jsme utkali včera,
je stejně nezměnitelné
jako včerejšek sám.*

Je proto nutné použít novou cívku.

Muriel Strode-Lieberman, Kniha života

JEDNA

Cecily Swannová Inghamová, VII. hraběnka z Mowbraye, stála na schodech administrativní budovy a upírala pohled za střechy hospodářských budov, k sídlu Cavendon Hall rozkládajícímu se na protějším kopci.

Bylo nádherné červnové ráno, typicky průzračné pro severní Anglii. Střecha a komíny jako by se slastně tetelily pod jasnou slunečnou oblohou.

Je to impozantní dům, pomyslela si. Masivní a bezpečný. Rozpačitě se usmála. Ona osobně ho vůbec nepovažuje za bezpečný.

Bylo smutné, že i ve své dnešní majestátnosti čelí opět vážným potížím a Cecily se upřímně obává o jeho budoucnost. O budoucnost celého panství včetně honitby i samotné rodiny Inghamových.

S povzdechem zavřela oči, aby se na Cavendon nemusela dívat. Mnoho let je finančně vysával a připravil o spoustu času. Všichni mu něco obětovali a v případě nutnosti do něho nemálo investovali, obzvlášť Cecily. Cavendon se stal bezednou dírou pohlcující peníze.

Otevřela oči a narovнала skleslá ramena. Uvažovala, jak se vyrovnají s problémem, který se na ně nezadržitelně valí. Osobně neviděla řešení. Poprvé v životě si připadala naprosto bezmocná, neschopná vymyslet jednoduchý plán.

Ze zadumání ji vytrhlo ťukání koňských kopyt o kamennou dlažbu. Ze dvora stáje vyjížděl bratr Harry, vedle koně kráčel Miles.

Jakmile Miles spatřil Cecily, pozvedl ruku na pozdrav a usmál se na ni tím důvěrným úsměvem, který znala jen ona. Tvář se mu rozjasnila upřímným potěšením, patrně nečekal, že se s manželkou dopoledne uvidí.

Cecily zamávala i Harrymu a dívala se, jak míří na sobotní objížďku panství. Práce správce panství se stala jeho největší zálibou, o čemž ostatně svědčí spousta provedených změn. Po vyřazení z Královského letectva následkem zranění se vrátil do Cavendonu a pustil se do zahradničení. Založil překrásnou zahradu, která během sezony přilákala spoustu návštěvníků.

Miles přišel za Cecily a objal ji kolem ramen. „U snídaně jsi mi chyběla. Ani naše rozkošné děti mi tvou nepřítomnost nevy nahradily, lásko.“

„Potřebovala jsem si před schůzkou projít poslední účetní doklady, které Dottie poslala z Londýna.“

„Sakra! Dočista jsem na tu schůzku zapomněl,“ zvolal Miles trochu otráveně.

Cecily se ušklíbala a pokývala hlavou.

„Tak do toho, madam, připrav zbraně a bojuj. Víš, že nemáš na vybranou. Kostky jsou vrženy!“

„Přesně tak,“ rozesmála se Cecily. „Už jdu. Bitva se snad nerozpoutá, čekám nějaké to brblání a nařikání, to je všechno.“ Poslala manželovi vzdušný polibek.

„To si dokážu představit. Mysli však na příští týden, kdy zůstaneme doma jen s dětmi a tetou Charlottou. Zbytek rodiny odjede díkybohu na dovolenou.“

„Taky se nemůžu dočkat,“ přitakala Cecile. Pak již nechala manžela stát na schodech a prošla nádvořím před stájem na terasu podél zadní části domu, odkud se otevíral pohled do zahrady. Teta ani tři švagrové dosud nepřijely na pravidelné sobotní setkání, a tak se posadila do proutěného křesla a spočinula pohledem na rozlehlém, svěže zeleném parku rozprostírajícím se až k vesničce Little Skell.

Po jezírku na levé straně plul párek labutí, oddaných si navzájem po celý život, jak to u labutí bývá. Již Humphrey Ingham, první hrabě, rozhodl, že na cavendonském jezírku musí být labutě.

Velkolepý výhled se po mnoho let neměnil, přinejmenším od počátku osmnáctého století, kdy bylo sídlo zbudováno. Změnilo se však všechno ostatní – a nenávratně.

Cecily zavzpomínala na uplynulé čtyři roky. Když v roce 1945 skončila válka, země se zmocnila euforie z vítězství, bohužel ne nadlouho. Úlevu a hrdost vystřídal pocit vyčerpanosti a strnulosti. Země byla na pokraji bankrotu, velké britské impérium se propadalo do nicoty. Všichni si stěžovali a nemohli se dočkat, až se situace zlepší. *Nezlepšila se*. Nejhorší bylo, že Churchilla nahradil na ministerském křesle Clement Attlee a moc převzali labouristé.

Městským radnicím chyběly peníze. A tak ve městech nadále zely hluboké krátery po vybuchlých bombách, k nebi hrozivě čněly polozřícené domy. Hromady sutí v ulicích připomínaly zoufalým obyvatelům na každém kroku válku. V zemi pokračoval přidělový systém na potraviny a předměty základní denní potřeby. Cecily měla pocit, že se život v Británii zastavil.

Nyní se psal rok 1949 a situace se konečně začala obracet k lepšímu. Lidem se vracel optimismus a atmosféra se projasňovala. Svatba princezny Alžběty před osmnácti měsíci pozvedla celou zemi na duchu.

Přesto převážnou část obyvatelstva Británie tvořili staří muži, ženy a děti. Stovky tisíc mladých mužů zahynuly na zahraničních frontách. Cecily viděla, jaký dopad měla válka na Cavendon. Rozlehlé panství přišlo o mnoho mladých mužů zaměstnaných na farmách, rodiny ve vesnicích se jen těžce vzpamatovávaly ze ztrát nejbližších, které je postihly již podruhé za jednu generaci. Cavendon živilo zemědělství. Nyní chyběli zdatní muži na obdělávání půdy, sklizeň, péči o skot a ovce.

Miles byl rád, že zůstaly aspoň dvě ženy od pěchotního vojáka a vedly několik nájemních farem. Harry podal do místních novin inzerát a podařilo se mu na farmy v Mowbrayi a High Clough nastěhovat tři rodiny.

Cecily zaslechla hlasy a svižně vstala. Přes francouzské okno zahlédla tetu Charlotte v hovoru s Erikem Swannem, majordomem Cavendonu.

Sešla do knihovny tetu pozdravit. „Dobré dopoledne, teto Charlotte. Dnes jsem tě nečekala.“ Stejně jako Cecily byla i prateta rozená Swannová, která se přivdala do rodiny Ing-

hamových, ačkoli až v pozdějším věku. Ovdovělá hraběnka z Mowbraye si i v pokročilém věku zachovávala grácii – chodila zpřímá a pružně jako zamlada, jen vlasy jí zbělely jako sníh a na tváři přibývaly vrásky.

„Ahoj, Ceci. Nemůžu si přece nechat ujít poslední setkání před prázdninami!“

Cecily se ohlédlá po Erikovi. „Výborně, vidím, že jsi přinesl kávu. S chutí si dám šálek... A ty, teto Charlotte?“

„Ráda se přidám. Aspoň si v klidu popovídáme, než přijdou ostatní.“

„Hned to bude, paní,“ přikývl Erik a hned chystal šálky.

Charlotte se posadila ke krbu a kývla na Cecily. „Ráda bych s tebou probrala něco... soukromého.“

Nestihla ani začít, když se ve dveřích knihovny objevila lady Diedre. Nejstarší ze sester Inghamových bylo šestapadesát a blond vlasy jí už začaly prokvétat. Přesto se oblékala stále podle poslední módy. Dnes měla na sobě oblíbené kalhoty s širokými nohavicemi a ležérní hedvábnou blůzku.

Cecily se podívala na Charlotte a významně zvedla obočí – soukromý hovor musí počkat. Pak šla přivítat švagrovou. Diedre pracovala již hodně let na ministerstvu války a byla považována za nejbystřejší ze tří sester. Díky pronikavé inteligenci a smyslu pro humor oživila každou rodinnou sešlost. Cecily ji přivítala zdvořilostním polibkem a vedla ji k podnosu s kávou.

Vzápětí dorazila také lady Dulcie, čtyřicetiletá nejmladší sestra, stále považována za benjamínka rodiny. Když se dámy usadily, Diedre se naklonila k Cecily. „Blahopřeji ti k úspěchu s tím dárkovým obchůdkem. Odvedla jsi skvělou práci. I drobný zisk přijde vhod.“

„Díky,“ usmála se na ni Cecily vděčně. Diedre odjakživa zastávala roli usmířovatele při rodinných rozmlůvkách. „Ani ve snu mě nenapadlo, že návštěvníky zaujme tolik drobností vztahujících se ke Cavendonu.“ Pak se Cecily obrátila k Dulcie. „Jak dlouho zůstanete v Hollywoodu?“ zeptala se. „Miles říkal, že James má s MGM smlouvu na dva filmy.“

„Ano, ale předpokládám, že Vánoce už strávíme doma – aspoň si to tak plánujeme. James chce příští rok uvést v Londýně hru.“

„Ráda slyším, že se před Vánocemi vrátíte, bez vás by nebyly to pravé,“ řekla Cecily. Obdivovala osobní kouzlo švagrové, její smysl pro humor a přes manželovy úspěchy v Hollywoodu realistický přístup k životu.

Konečně se objevila Daphne, poslední z trojice Inghamových sester. Cecily překvapeně zamrkala – švagrová totiž měla na sobě místo neformálního víkendového oděvu cestovní kostýmek.

Daphne přítomné přátelsky pozdravila. „Zastavila jsem se s vámi rozloučit, na schůzku nezůstanu,“ rozhlédla se s rozhodným výrazem po příbuzných. „Stejně mi nikdo nenaslouchá,“ dodala.

Cecily sebou trhla. Daphne odjakživa brali jako paní domu. Když je matka opustila, zaujala její místo; žila v Cavendonu od narození.

Daphne zvedla koutek úst k povznesenému úsměvu. „Za chvíli s Hugem odjíždíme do Londýna, kde se sejdeme s dětmi na večeři. Jak víte, zítra pokračujeme do Curychu. Zůstaneme tam dlouho... možná celý rok.“

„Proboha, Daphne, celý rok!“ zvolala Diedre. „Co zrovna tebe přimělo opustit Cavendon na tak dlouho?“ otázala se s pobaveným úsměvem.

„Protože to tady už nesnesu,“ odpověděla Daphne klidně. „Jak můžu žít v domě, kde se to hemží cizími lidmi? I zahrady jsou plné turistů. Mám pocit, že jsou rozlezlí všude... Doslova o ně klopýtám. Je to příšerné.“ Zde se Daphne odmlčela a dlouze se zadívala na Cecily. „Pro mě příliš komerční prostředí, Ceci. S těmi kavárničkami, občůdky a galerií si připadám jako v obchodním domě. Promiň, ale proměnila jsi náš domov v tuctovou turistickou atrakci,“ kroutila Daphne nechápavě hlavou a zachmuřila se. Pak bez dalších slov opustila knihovnu a tiše za sebou zavřela.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

Diedre s Dulcie se na sebe podívaly. Sestrino prohlášení je překvapilo stejně jako Cecily.

Rozpačité mlčení prolomila teta Charlotte. „Neměly bychom ji odsuzovat,“ pronesla rozvážně. „Daphne je už dlouho vyčerpaná. Vložila do Cavendonu spoustu energie. Pár týdnů pokojného odpočinku v Curychu jí navrátí sílu.“

„Hned po skončení války mi vyčetla, že dělám z Cavendonu výdělečný podnik. Nepřestávají s Hugem reptat. Vadí jim především prohlídky sídla. V poslední době se mnou Daphne téměř nemluví.“

„Ale peníze ze vstupného nás přece drží nad vodou!“ zvolala Dulcie rozrušeně. „A mně dává za vinu, že jsem si tady otevřela malou galerii. Nemám z ní ani penny, veškerý zisk jde na provoz sídla!“

Diedre se pokusila rozrušené ženy uklidnit. „Nerozčilujme se kvůli tomu. Upřímně souhlasím s tetou Charlotte. Daphne je už léta unavená a určitě si zaslouží dlouhý odpočinek. Miluje vilu a Švýcarsko. Načerpá tam novou energii a zase bude jako dřív.“

Dulcie se obrátila k tetě Charlotte. „Co myslíte tou únavou? Snad Daphne netrápí nějaká nemoc!“

Teta zakroutila hlavou. „To ne. Vložila však do toho domu tolik...“ Charlotte se odmlčela a hledala nejvýstižnější výraz. „No, prostě si ho trochu *přivlastnila*, abych tak řekla.“

Diedre souhlasně přikyvovala. „Chápu, že jí návštěvníci jdou na nervy, jenže pokud bychom sídlo veřejnosti nezpřístupnili a neotevřeli kavárnu a obchod se suvenýry...“ Bezradně rozhodila rukama. „Nevím, jak by naše rodina skončila.“

„Na mizině,“ doplnila Cecily. „Sice ne zcela, ale téměř.“

„A nemáme štěstí, že veřejnost sídlo s překrásným parkem tak fascinují?“ podotkla Dulcie. „Zvlášť když za privilegium nakouknout do našeho soukromí nekřesťansky zaplatí.“

Výbuch smíchu poněkud uvolnil atmosféru.

„Neměly bychom dnešní schůzku rozpustit a rozejít se za povinnostmi?“ navrhla Diedre.

„Pokud nemáte potřebu něco probrat, půjdu dokončit balení,“ vstávala Dulcie z křesla. „Mám tady spoustu šatů, které si chci odvézt do Beverly Hills.“

„Ach, připomněla jsi mi, že se taky musím připravit na cestu. Začátkem příštího týdne jedeme s Willem do Beaulieu-sur-Mer,“ oznámila Diedre. Pak se obrátila k Cecily. „Willův bratr Ambrose nám uvolní na šest týdnů svůj dům v jižní Francii. Potěšilo by nás, kdybyste za námi s Milesem přijeli, Cecily. A vezměte s sebou i tetu Charlotte. Co na to říkáš, teto?“

„Je to od tebe milé, Diedre, zváším to. Snad bych se mohla přidat k Cecily a Milesovi. Víš, v mém věku už nerada cestuji sama.“

„Nesmysl!“ mávla Diedre rukou. „Vypadáš mnohem mladší a tvou kondici by ti leckterá dáma mohla závidět. Vím však, jak to myslíš. Jednoduše nám dejte vědět, až se dohodnete na datu.“

Cecily se roztržitě pousmála. Byla rozrušená. Počkala, až švagrové odejdou, pak přistoupila k oknu a zamyšleně hleděla na nádvoří.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ obrátila se po chvíli k pratetě. Snažila se ovládnout netrpělivost.

„O našem panství,“ odpověděla stará dáma. „Jak jistě víš, pracovala jsem u Davida Inghama, pátého hraběte, jako osobní asistentka. Vím tedy o celém panství víc než kdokoli jiný, dokonce i Miles. Asi před deseti dny jsem si náhle uvědomila, že prateta Gwen neměla právo darovat sídlo Little Skell Manor Diedre, protože jí vlastně nepatřilo. Nevlastnila ho ani její sestra, která ho Gwen odkázala. Cavendon se všemi budovami, tisíci hektary pozemků, honitbou a parkem patřilo hrabatům. Nicméně během posledních padesáti let majitelé dovolili členům rodiny žít v obou domech zadarmo.“

Cecily upřela na pratetu nejistý pohled. „Chceš říct, že James s Dulcie by měli za bydlení v Skelldale House platit nájem, a stejně tak Diedre s Willem, když se nastěhovali do Little Skell Manor?“

„Přesně tak,“ přikývla Charlotte. „Pro jistotu jsem nahlédla do dokumentů, které jsem kdysi sama zpracovala. Potvrdily mou domněnku.“

„To je hodně choulostivá záležitost... Především musíme přesvědčit Milese, aby návrh přijal. Možná nebude souhlasit.“

„Je to přece černé na bílém,“ připomněla Cecily prateta. „Pátý hrabě věc přehlížel, protože jsem pro něho pracovala, a šestý hrabě taktéž. Sedmý hrabě může konečně dát záležitost do pořádku.“

Cecily si nebyla tak jistá. Zнала svého muže. Bude mu proti mysli cokoli měnit, obzvlášť když jeho sestry žijí v domnění, že domy oprávněně zdědily. A znovu to bude vypadat, jako že Swannovi zasahují do zvyklostí Inghamových.

Cecily s povzdechem vstala, omluvila se a odešla.

DVĚ

Kdykoli na Cecily padl smutek nebo ji tížily starosti, nacházela klid v zahradě. Kdysi to bývala růžová zahrada, po mnoho let Cecilyina svatyně, ačkoli i nyní tam občas zavítala. Častěji zašla k hrobu DeLacy. Tam se posadila a povídala si s nejdražší přítelkyní. DeLacy Inghamová zahynula tragicky během války, když londýnský dům zasáhla bomba. Cecily velmi postrádala kamarádku z dětství, sestru čtyř „Děček“, jak jim říkali.

Cecily se vydala k rodinnému hřbitůvku v blízkosti lesíka na konci parku. Potěšilo ji a dojalo, že i někdo další z rodiny DeLacy navštívil – ve váze byla kytice svěžích růžových růží. Přesně tak vnímala své návštěvy – ona DeLacy *navštěvovala*, nepřicházela k jejímu hrobu. Takovou představu by neunesla. Posadila se na trávník a opřela hlavu o náhrobní kámen. Viděla přítelkyni před sebou, jako by tu opravdu stála; slyšela, jak jí svým typickým melodickým hlasem sděluje nějakou důvěrnost a vzápětí obě vyprsknou smíchem.

Cecily se dosud nevyrovnala s tragickou ztrátou. Prožívala až fyzickou bolest, nevýslovně toužila po milované bytosti, již ztratila. Už nikdy ji neobejme a nebudou se spolu smát.

Pohroužila se do vzpomínek na léta strávená v Cavendonu v nerozlučném přátelství. Byly stejně staré, sdílely stejné sny a zájmy. DeLacy Inghamová, jedna z hraběcích dcer, a Cecily z rodiny Swannových, kteří aristokratům roky sloužili. Přesto ani jedna z nich nevnímala rozdílný rodový původ. Případaly si jako sestry, natolik byly jejich životy propletené společnými prožitky a sny.

Cecily s povzdechem přimhouřila oči, protože si nečekaně vzpomněla na jednu ošklivou hádku. Ta je rozdělila a několik let spolu nepromluvily. Až Miles je na úpěnlivou žádost DeLacy usmířil. Cecily se bez váhání uvolila odpustit a zapomenout. Zcela přirozeně a snadno obnovily staré přátelství, jako by se nikdy nerozešly ve zlém.

Cecily považovala DeLacy za nejkrásnější z Inghamových sester, ačkoli jejich otec jednoznačně upřednostňoval lady Daphne.

Manželovy sestry byly všechny blondýnky s nebesky modrýma očima. Diedre, Daphne, DeLacy i Dulcie coby hraběcí dcery získaly titul lady. Cecilyiny švagrové... a přítelkyně. Právě proto se jí Daphneina slova hluboce dotkla.

Mezi Inghamovými a Swannovými nikdy nedocházelo k rozepřím. Až po válce. Ve vztazích začaly vznikat povážlivé trhliny kvůli nedostatku financí na placení nových daní a nákladný provoz rodinného panství. Miles si plně uvědomoval svou roli hlavy starobylého rodu, jednoho z nejvýznamnějších v Anglii. Cecily však věděla, jak je pro manžela náročné uplatňovat práva prvorozeného. Už po první světové válce se musela některá sídla prodat, a nyní to bude ještě složitější. Starý rád vzal zasvé. Svět, v němž se to v panských sídlech hemžilo služebnictvem a přitékaly peníze, navždy zmizel.

Teta Charlotte se již dříve zmínila, že až donedávna nepamatuje rozmlísky mezi oběma rodinami – a to je, vzhledem k jejímu věku, co říct. Po celý život vedla kroniku rodiny Swan-

nových, kterou založil její předek James Swann již v době, kdy bylo sídlo vybudováno prvním hrabětem. V kronice se ukrývala všechna tajemství obou rodin. Přísně důvěrné záznamy byly přístupné pouze Swannovým.

Cecily se v myšlenkách zatoulala k pratečce Charlotte, která měla v obou rodinách výjimečné postavení. Jako hlava rodu Swannových se po sňatku stala hraběnkou z Mowbraye a nyní je váženou hraběnkou vdovou. Již jako svobodná pracovala u Milesova dědečka, pátého hraběte Davida Inghama, dlouho předtím, než se ve středním věku provdala za Charlese, šestého hraběte z Mowbraye. Není proto divu, že jí z rodinného života Inghamových a Swannových nic neuniklo. Jinak by nikoho nenapadlo, že dva domy – Little Skell Manor a Skelldale House – patří sedmému hraběti, nikoli ženám, které v nich svého času žily.

Cecily doufala, že Miles nebude hloupě velkorysý a nedovolí sestrám užívat domy, aniž by platily nájem.

Když na to přijde, Daphne s Hugem a dětmi obývá jižní křídlo Cavendonu zdarma od svatby. Měli by taky platit? Na to si Cecily momentálně nedokázala odpovědět.

Najednou ji přepadlo oprávněné roztrpčení. Daphne ji obvinila, že do jejího království umožnila vstoupit veřejnosti. Dotýká se jí to celkem oprávněně, když zváží, kolik úsilí ji stálo, aby Cavendon zachránila před bankrotem – a to nejednou. Hradila výdaje z vlastního módního byznysu.

Do očí jí znovu vstoupily slzy a nebránila se jim. Plakala pro drahou DeLacy i kvůli nespravedlivému obvinění ze strany Daphne.

Zůstala ještě chvíli sedět, než se dala dohromady. Cestou domů zahlédla na pěšině od vesničky Little Skell spěchat matku. Zamávaly na sebe a za okamžik se už objímaly. „Jdu za tebou, Ceci,“ vyhrkla rozrušeně Alice Swannová. „Otec říkal, že lady Daphne a pan Hugo odjeli do Curychu. Lady Daphne se ani nezúčastnila sobotní schůzky.“

„Ach bože, rodinné informační síť jsou tak rychlé,“ obrátila Cecily oči v sloup, ale usmívala se. „V tom případě jistě

víš, že na mě Daphne zaútočila kvůli otevření Cavendonu veřejnosti a tak...“

„Ano,“ přisvědčila Alice. „Když si vzpomenu, kolik peněz jsi dala rodině na provoz, zvedá se mi tlak. Tisíce liber. A to jsi sama potřebovala kapitál na otevření salonu. Později jsi odkoupila od Inghamových spoustu šperků a každoročně darovala hraběti šeky z prodeje modelů.“ Alice nevěřicně kroutila hlavou. „Chudák Daphne. Nejspíš se jí nevede dobře nebo je přetažená. Přitom tě v hloubi duše upřímně miluje. Cecily, tys plakala? Doufám, že to nebylo kvůli Daphne.“

„Ne. Strašně se mi stýská po DeLacy, mami. A jsem trochu rozladěná, ale to přejde,“ přiznala Cecily. Pak rychle změnila téma. „Teta Dottie se těší, až vás s tátou uvidí.“

„Taký už se nemůžu dočkat. Mám ji moc ráda. Je vždycky tak zábavná...“ usmívala se Alice.

Miles otočil hlavu a vyskočil ze židle, jakmile spatřil Cecily vcházející do pracovny. „Tady jsi, drahoušku!“ zvolal se širokým úsměvem. „Začínal jsem se o tebe bát.“ Vzal ji za ruku a vedl k pohovce.

„Schůzka se nekonala,“ začala Cecily. „Daphne –“

„Zastavila se za mnou,“ přerušil ji manžel, „s Hugem v patách. Oznámili mi, že stráví několik měsíců v Curychu. Zkrátka se objevila teta Charlotte a pověděla mi o nevinném plánu. Vlastně není tak nevinný.“ Setřel Cecily slzy. „Ty pláčeš? Snad ne kvůli Daphne?“

„Ne. Poseděla jsem chvíli s DeLacy. Chybí mi.“ Cecily si oběma rukama přejela po tváři, pak se posadila a věnovala manželovi zářivý úsměv.

Miles si ji zamyšleně prohlížel. I v osmačtyřiceti si zachovala přitažlivost a krásu. Hnědé vlasy s měděným leskem, ty neobvyklé, levandulově modré oči a bezchybná pleť. Jemné vějířky vrásek kolem očí byly téměř neviditelné. Cecily je jeho žena, manželka, partnerka, spřízněná duše a v mnoha ohledech rovněž zachránce. Bez ní by byl ztracený.